

## «Ορλάντο»

της Βιρτζίνια Γουλφ από τη Θεατρική Ομάδα Persona

Θεατρική διασκευή/ Σκηνοθεσία/ Σκηνικός χώρος: Λέα Μαλένη.

Κοστούμια: Σταύρος Αντωνόπουλος. Μουσική: Γιώργος Ροδοσθένους

Σχεδιασμός φωτισμού: Καρολίνα Σπύρου.

Ορλάντο: Στέλα Φυρογένη.

**Η** ΘΕΑΤΡΙΚΗ Ομάδα που ανεβάζει τον «Ορλάντο» της Βιρτζίνια Γουλφ στη σκηνή του Αγίου Ανδρέα ονομάζεται Persona. Φαντάζομαι μια φιγούρα, μια Persona (άτομο, προσωπικότητα) στη μέση ενός απόλυτου θεατρικού vacuum, κενού, εν απουσία \_ ακόμα του θεάτρου. Το θέατρο πρόκειται να δημιουργηθεί. Η δημιουργός, Λέα Μαλένη, ξεκινά τη διαδικασία και το θέατρο αρχίζει να φτιάχνεται (απ' αυτήν και γύρω απ' αυτήν) όπως τ' ο κουκούλι από και γύρω του μεταξοσκώληκα. Στο τέλος βγαίνει η παράσταση \_ από καθαρό μετάξι. Λεπτή, ευέλικτη, χωρίς ραφές και κόμβους.

Ο «δρόμος του μεταξιού» μακρύς. Ξεκινά από το απόλυτο δικαίωμα επιλογής, η ευθύνη και η ελευθερία της οποίας ανήκει στη δημιουργό. Δεν ξέρω αν ο δρόμος προς τον «Ορλάντο» ήταν η ευθεία παλιάς επιθυμίας ή στην ώρα της απόφασης πολλοί συγγραφείς ξεδίπλωσαν μπροστά στη Λέα Μαλένη τὰ κατάλληλα για μονοπαράσταση θεατρικά και πεζά κείμενα, ως ανατολίτες έμποροι την πραγματεία τους. Μετά \_ η διασκευή, που συμβαίνει μερικές φορές να παίρνει τη μορφή βίαιας και αιματηρής αναμέτρησης με το κείμενο, συμβαίνει επίσης να είναι μια καθαρά τεχνική διαδικασία αποσυναρμολόγησης-ανασυναρμολόγησης. Αυτές οι «μέθοδοι» δεν ταιριάζουν στην περίπτωση των κειμένων της Βιρτζίνιας Γουλφ, επειδή δεν υπάρχει η δομή, η κατασκευή του κειμένου με τη μηχανική έννοια. Υπάρχει όμως μια μεγάλη δεξαμενή του λόγου. Δεξαμενή και όχι ποτάμι, επειδή ο ρευστός λόγος της αφήγησης δεν έχει κατεύθυνση, αλλά κινείται σύμφωνα με ένα πολύ πιο περίεργο σχέδιο.

Τα θεατρικά μαγικά αρχίζουν όταν ο σκηνικός χώρος μορφοποιείται και τα άυλα όραματα υλοποιούνται. Στο «Ορλάντο» η ιδιόμορφη αφήγηση της Γουλφ, γεμάτη αναδρομές που βασικά ακυρώνουν τη γραμμική χρονική εξέλιξη των γεγονότων, δίνει στη Μαλένη την ιδέα της σοφίας, όπου είναι μαζεμένα παλιά αντικείμενα \_ φορείς αναμνήσεων. Το παιχνίδι με τις καταπαχτές συμβολίζει τις εκλάμψεις μνήμης. Η κλίση της σκηνής, το καθαρό φυσικό ξύλο, η κατάληξη στην οθόνη που διευρύνει το χώρο ως τον έξω κόσμο, αποδεικνύουν πόσο ωφέλιμο για την παράσταση είναι η ομογένεια της σκηνοθετικής και σκηνογραφικής ιδέας (σύμβουλος σκηνικού Χάρης Καυκαρίδης).

Η επιλογή των συντελεστών δηλώνει πόσο ψηλά θέλει τον πήχη. Τα κοστούμια του Σταύρου Αντωνόπουλου είναι πολύ σημαντικά, θα έλεγα, επειδή η συγκεκριμένη διασκευή πραγματεύεται το θέμα των δυο φύλων, της ανταλλαγής ρόλων μεταξύ τους, τη μετάβαση από τον ένα στον άλλο. Τα κοστούμια του

Ορλάντο, λοιπόν, σύμβολα φύλου, συνδυάζουν τη συμβολικότητά τους με την κομψότητα της εποχής. Ακόμα; Ένας σημαντικός συνδημιουργός της παραγωγής \_ ο συνθέτης Γιώργος Ροδοσθένους. Η μουσική του δραματοποιεί τον κόσμο και εκφράζει την πλανώμενη πάνω από την παράσταση η ιδέα του «αμφί».

Η πρωταγωνίστρια ή μάλλον η μοναγωνίστρια της παράστασης, η Στέλα Φυρογένη, ενσαρκώνει όχι μόνο τον Ορλάντο ως άνδρα και ως γυναίκα, αλλά και την ίδια την ιδέα για τη φύση του φύλου σε σχέση με την ταυτότητα του ανθρώπου. Ο λόγος ρέει ασταμάτητα από τα χείλη της, αλλά η παράσταση ούτε για μια στιγμή δεν κινδυνεύει να μετατραπεί σε αντιθεατρικό μονόλογο. Δεν είναι μονόλογος, είναι μονοπαράσταση, και η Φυρογένη πλέκει το λόγο με την ασταμάτητη κίνηση, με το συνεχές παιχνίδι με τα αντικείμενα, με τα κοστούμια (όλες οι μεταμφιέσεις-μεταμορφώσεις γίνονται επί σκηνής). Μπορεί και ταυτόχρονα εξαντλεί το νόημα του λόγου της καταναλώντας την κάθε φράση, να πλέκει δαντέλες με την κίνηση και τη μουσικότητά της.

Φιλόδοξη παραγωγή από ταλαντούχους ανθρώπους με όρεξη, άποψη και ταλέντο. ●